

พระครูอุตตการบดี (ทา) วัดพะเนียงแตก

พระครูอุตตการบดี (หลวงพ่อกา) วัดพะเนียงแตก

พระครูอุตตการบดี (ทา) หรือ หลวงพ่อกา วัดพะเนียงแตก ตำบลมาบแค อำเภอมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐม ตามประวัติกล่าวเอาไว้ว่า บรรพบุรุษได้อพยพมาจากฝั่งซ้ายแม่น้ำโขง เป็นชาวเวียงจันทน์มาตั้งถิ่นฐานอยู่ราชบุรี แต่บางกระแสก็กล่าวว่า บรรพบุรุษของท่านมีเชื้อสายเป็นชาวมอญ

ท่านถือกำเนิดเมื่อปีพ.ศ. ๒๓๖๖ ในรัชสมัยรัชกาลที่ ๓ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ เมื่ออายุได้ ๖ ขวบ บิดามารดาได้นำไปฝากตัวเป็นลูกศิษย์วัดอยู่วัดโพธารามนั่นเอง เพื่อศึกษาเล่าเรียนอักษรขอม และอบรมบ่มนิสัยตามประเพณีไทยแต่โบราณ

เมื่ออายุได้ ๑๕ ปีตรงกับปีพ.ศ. ๒๓๘๑ ได้บรรพชาเป็นสามเณร ณ วัดโพธารามนั่นเอง โดยมีหลวงพ่อกาน เป็นเจ้าอาวาสอยู่ในขณะนั้น จนกระทั่งมีอายุครบบวช จึงได้อุปสมบทเมื่อปี พ.ศ. ๒๓๘๖ ที่วัดบ้านซ้อง (วัดซ้อง) อำเภोधาราม จังหวัดราชบุรี

พระครูอุตตการบดี (ทา) ถ่าย ร.ศ.๑๒๗

พัตด้านขวามือคือพัตตำแหน่งพระครู ส่วนพัตด้านซ้ายมือคือพัตแจกในงานพระศพ
สมเด็จพระสังฆราชเจ้ากรมพระยาปวเรศน์ฯ ร.ศ.๑๑๑ (พ.ศ.๒๔๓๕)

วัดบ้านฆ้อง (วัดฆ้อง) ในอดีต เคยเป็นสำนักปฏิบัติธรรมและพระกัมมัฏฐานที่มีชื่อเสียงมาก สมัยนั้น
หากใครได้เข้ามาศึกษาเล่าเรียน ณ สำนักแห่งนี้แล้วถือว่าไม่ธรรมดาแม้ลาสิกขาบทยอกไปก็จะได้รับ
การยกย่องเชิดชู เป็นหน้าตาแก่วงศ์ตระกูล ที่มีชื่อเสียงและได้รับการเคารพนับถือจากบุคคล
โดยทั่วไป

สำหรับหลวงพ่อกวนั้น ภายหลังจากที่ท่านได้อุปสมบทแล้ว ท่านได้ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนพระธรรมวินัย
ทั้งภาษาไทย ภาษาบาลี และภาษาขอม จนเป็นที่แตกฉาน เมื่อเห็นสมควรแล้ว จึงได้หันมาศึกษาและ
ฝึกปฏิบัติพระวิปัสสนากัมมัฏฐาน อีกทั้งยังศึกษาทางด้านพุทธาาคมต่าง ๆ อีกมากมายจนชำนาญ
และเชี่ยวชาญ จึงกราบลาพระอาจารย์ออกเดินธุดงค์ไปตามสถานที่ต่าง ๆ หาสถานที่สงบวิเวกในการ
ปฏิบัติธรรม ฝึกจิตให้เป็นสมาธิเพื่อให้พ้นปวงแห่งอาสวะกิเลสทั้งปวง

สถานที่ต่างๆ ที่ท่านได้เดินธุดงค์ผ่านไปในนั้นมีหลายที่ เช่น ไปเมืองสระบุรี เพื่อกราบนมัสการรอยพระพุทธรูป ไปเมืองพิษณุโลกเพื่อกราบนมัสการพระพุทธรูปชินราช หลังจากนั้นก็รอนแรมในแถบภาคอีสาน ข้ามไปยังฝั่งเขมร เมื่อกลับเข้ามาแล้วจึงวกไปภาคตะวันตกสู่จังหวัดกาญจนบุรีผ่านไปยังพม่า และกราบนมัสการพระมหาธาตุเจดีย์ชเวดากอง

กาลเวลาได้ล่วงเลยมาเป็นระยะเวลาหลายสิบปีที่หลวงพ่อกาได้ธุดงค์จาริกแสวงบุญไปตามสถานที่ต่าง ๆ ใช้ชีวิตอยู่ในป่าดงพงไพร ฝึกฝนสมาธิทางจิตและขัดเกลากิเลสตัณหา ด้วยการปฏิบัติบำเพ็ญเพียรอย่างจริงจัง ในระหว่างนั้นเมื่อท่านได้มีโอกาสพบปะกับพระคณาจารย์ผู้เรืองเวทย์วิทยาคม ก็จะขอฝากตัวเป็นศิษย์ เพื่อขอศึกษาสรรพวิชาต่างๆ อยู่เสมอไม่เคยขาด ทำให้ท่านมีความรู้ความชำนาญในศาสตร์หลายแขนง ยากที่จะหาใครมาเสมอเหมือนโดยง่าย

จนกระทั่งเมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๔๑๗ ขณะนั้นท่านมีอายุได้ ๕๑ ปี หลวงพ่อกาได้ธุดงค์ผ่านมาทางตำบลพะเนียงแตก ปัจจุบันได้เปลี่ยนชื่อมาเป็นตำบลมาบแค ซึ่งในตำบลนี้มีวัดเล็กๆ ซึ่งหลวงปู่สุขเป็นผู้สร้าง ซึ่งบริเวณดังกล่าวเป็นป่ารกชัฏนอกเมือง เมื่อท่านเห็นว่าเป็นสถานที่วิเวก เหมาะแก่การเจริญภาวนาธรรม ท่านจึงได้ตัดสินใจปักกลดพักแรม และได้ทราบด้วยญาณว่า ดินแดนแห่งนี้เคยเป็นอาณาจักรที่มีความเจริญรุ่งเรืองถึงขีดสุดมาก่อน จึงได้จำวัดอยู่ ณ บริเวณวัดนี้ ซึ่งพอดีที่วัดพะเนียงแตกไม่มีเจ้าอาวาสเนื่องจากหลวงปู่สุขได้มรณภาพมานานแล้ว จึงทำให้วัดแห่งนี้ถูกปล่อยให้รกร้างกลายเป็นป่ารกชัฏดังกล่าว ประชาชนเห็นว่าหลวงพ่อกาได้ธุดงค์มาปักกลดอยู่ที่วัดนี้และมีชื่อเสียงเลื่องลือศรัทธาจึงได้นิมนต์ให้หลวงพ่อกาอยู่ประจำวัดและให้เป็นเจ้าอาวาสของวัดพะเนียงแตกแทนหลวงปู่สุข เมื่อประมาณพ.ศ.๒๔๓๐

หลวงพ่อกาได้ปกครองวัดพะเนียงแตกมาเป็นเวลานานพอสมควร ท่านจึงเริ่มลงมือสร้างเป็นวัดขึ้นมาใหม่อีกครั้งพร้อมทั้งสร้างเสนาสนะต่างๆ ขึ้นมามากมายรวมทั้งอุโบสถ ในช่วงระหว่างการสร้างวัดแห่งนี้ท่านยังได้สร้างวัดอื่นๆ ขึ้นมาอีกในคราวเดียวกัน เช่น วัดบางหลวง วัดดอนเตาอิฐ วัดสองห้อง เป็นต้น

หลวงพ่อกา แห่งวัดพะเนียงแตกในช่วงนั้นท่านเป็นผู้มีชื่อเสียงโด่งดังเป็นอย่างมาก ได้รับการยอมรับนับถือว่าเป็นพระนักปฏิบัติเชี่ยวชาญในด้านสมณะวิปัสสนากัมมัฏฐานอย่างยิ่งยวด มีพลังจิตแก่กล้า และมีลูกศิษย์ลูกหาเป็นจำนวนมากทั้งบรรพชิตและฆราวาส

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๕ (พ.ศ. ๒๔๑๑-๒๔๕๓) ทรงทราบถึงเกียรติคุณดังกล่าวจึงมีรับสั่งโปรดเกล้าฯ ให้เข้าเฝ้าอยู่เสมอๆ ด้วยพระองค์ท่านทรงโปรดปรานพระเถระผู้เชี่ยวชาญทางด้านสมณะวิปัสสนากัมมัฏฐานมาก และหลวงพ่อกาก็เป็นพระเถระอาจารย์องค์หนึ่งที่พระองค์ท่านทรงโปรดปรานเป็นอย่างมาก ดังนั้น พระราชพิธีหลวงต่างๆ ท่านจะรับสั่งให้นิมนต์หลวงพ่อกา วัดพะเนียงแตก เสมอๆ เช่น พิธีหลวงการพระศพ สมเด็จพระสังฆราชเจ้ากรมพระยาปวเรศวริศยาลงกรณ์ ท่านก็ได้รับนิมนต์ด้วย และได้รับถวายพัดเนื่องในพิธีหลวงการพระศพดังกล่าว ซึ่งมีขึ้นเมื่อปีพ.ศ. ๒๔๓๕ (ร.ศ. ๑๑๑) โดยพยานหลักฐานยืนยันก็คือภาพถ่ายของท่านและมีระบุในภาพถ่ายดังกล่าวว่าถ่าย ร.ศ. ๑๒๗ ตรงกับ ปีพ.ศ. ๒๔๕๑ พัดที่ตั้งอยู่ด้านขวามือของท่านคือ พัดยศ ส่วนพัดทางด้านซ้ายมือคือ พัดที่ได้รับถวายเนื่องในการพระศพ ข้อความที่ระบุในพัดคือ การพระศพ สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณสมเด็จพระสังฆราชเจ้า รัตนโกสินทร์ศก ๑๑๑

สมเด็จพระสังฆราชเจ้ากรมพระยา ปวเรศวริศยาลงกรณ์

<http://www.amuletheritage.com/pdf/a02.pdf>

กล่าวได้ว่าตลอดชีวิตของหลวงพ่อกา วัดพะเนียงแตกท่านได้ดำรงชีวิตในสมณะเพศอย่างคัมค่า มีความหมายเป็นอย่างยิ่ง เมื่อท่านได้บรรพชาอุปสมบทได้ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนพากเพียรปฏิบัติให้เกิดผลทุกด้าน นำสิ่งที่ได้ศึกษาและปฏิบัติมาอบรมสั่งสอนศิษย์ทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์ให้ยึดถือปฏิบัติแนวทางอย่างถูกต้องตามพระธรรมคำสั่งสอนของพระบรมศาสดาอย่างเต็มกำลังความสามารถ แม้เมื่อท่านมีอายุมากแล้วก็ยังปฏิบัติศาสนกิจอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง จนเป็นที่เคารพศรัทธาของบรรดาพุทธศาสนิกชนโดยทั่วไป

ปี พ.ศ.๒๔๖๒ (ร.ศ.๑๓๘) ตรงกับปีมะแม หลวงพ่อกาได้ชราภาพมาก จึงถึงแก่มรณภาพด้วยอาการอันสงบ รวมสิริอายุได้ ๙๖ ปี พรรษาที่ ๗๖ สิ่งที่หลงเหลือเป็นอนุสรณ์ให้รำลือนึกถึงท่านก็คือ เกียรติคุณคุณงามความดี และ บารมีความศักดิ์สิทธิ์ของท่านที่จะทำให้เราจดจำไว้อย่างไม่มีวันลืมสมดังเป็นพระอุปัชฌาย์จารย์ผู้เข้มขลังแห่งจังหวัดนครปฐมตราบชั่วกาลนาน

ข้อวัตรปฏิบัติ หรือปฏิบัติอันทรงเปี่ยมเยี่ยมยอดของหลวงพ่อกาแห่งวัดพะเนียงแตกองค์นี้ ในครั้ง
อดีต เป็นที่รู้จักโด่งดังมากจนเป็นที่กล่าวขวัญชื่นชมของชาวบ้านที่ติดต่อกับจังหวัดนครปฐมเป็นอัน
มาก ปัจจุบันกาลเวลาได้ล่วงเลยไปที่ละน้อยๆ กิตติคุณท่านก็รู้สึกว่ายิ่งจะรุ่งเรืองขึ้น เพราะในสมัย
นั้นสภาวะอันปั่นป่วนดิ้นรนของประชาชนทั้งหลายย่อมมองหาสิ่งที่ดีมาคอยยึดเหนี่ยวจิตใจให้เกิดมีที่
พึ่งในตนเองซึ่งเป็นสัญชาตญาณการเอาตัวรอดเป็นอย่างดีที่สุด อภิญญาญาณที่ไม่เคยเสื่อมคลายของ
หลวงพ่อกาแห่งวัดพะเนียงแตกก็ยิ่งเป็นศูนย์ดึงดูดจิตใจชาวพุทธให้เดินทางไปกราบไหว้ขอพรจาก
ท่านอยู่อย่างเนืองแน่น

เมื่อหลายปีก่อนผู้เขียนเคยมายืนทบทวนความทรงจำเก่าๆ ก่อนจะเริ่มเขียนประวัติและปฏิปทาของหลวงปู่ มาวันนี้ผู้เขียนก็มาเยือนอยู่ ณ จุดๆ เดิม มองไปรอบๆ บริเวณวัดก็เห็นผู้คนเดินทางกันมากราบขอพรจากหลวงปู่หาหน้าตามากขึ้น บ้างก็มีรถเก๋งส่วนตัวและรถบัสขนาดใหญ่หลายๆ คัน ทำให้บรรดาแม่ค้าพ่อค้ามาจับจองหาที่ทำมาหากิน ทำให้บรรยากาศครึกครื้นไม่เงียบเหงาเหมือนสมัยก่อนๆ โฉนั้ ภายใต้วัดปรากฏสิ่งก่อสร้างขึ้นมาใหม่หลายต่อหลายอย่าง แต่สิ่งที่สำคัญเปรียบด้วยหัวใจในการเดินทางมาที่วัดพะเนียงแตกแห่งนี้ไม่เคยเปลี่ยนแปลงก็คือ แผ่นทองอันเหลืองอร่าม ติดถวายบุชารูปหล่อหลวงปู่ทาภายในมณฑป และพระพุทธรูปปฏิมากรที่ศักดิ์สิทธิ์พระองค์นั้นย่อมเป็นสักขีพยานความเคารพบูชาที่ไม่เคยเสื่อมคลายของพุทธบริษัทอย่างแน่แท้

ประวัติของหลวงพ่อกา

(ข้อมูลจาก dharma-gateway)

จากประวัติอันยาวนานของหลวงพ่อกาแห่งวัดพะเนียงแตก จ.นครปฐมเท่าที่พอจะสืบทราบนำมาลงเผยแพร่เป็นเกียรติคุณมีดังนี้คือ

หลวงพ่อกา วัดพะเนียงแตก ท่านเป็นพระสงฆ์ที่มีความสำคัญต่อชุมชน พระศาสนาและบ้านเมืองพอสมควรในสมัยนั้นซึ่งจะสังเกตได้ด้วยการสืบประวัติของท่าน เล่ากันสืบๆ ต่อมาตราบเท่าทุกวันนี้ก็ให้พิจารณาดูง่ายๆ ว่าคนรุ่นเก่าในสมัยของท่าน กาลเวลาอันยาวนานแค่ไหนทำไมยังมีผู้คนกล่าวขวัญถึง และยังมีหนังสือพระศาสนาตลอดจนครูอาจารย์ยุคเก่าคอยอ้างอิงให้เป็นช่วงๆ อยู่เสมอๆ นี้แหละ พอเป็นหลักฐานว่า หลวงพ่อกา หรือ หลวงพ่อเสือ หรืออีกนามคือ พระครูอุตรการบดี พระครูโสอดร หรือ หลวงพ่อวัดพะเนียงแตก ต้องมีความสำคัญในข้อวัตรปฏิบัติ จนเป็นที่ยอมรับยกย่องอย่างมากทีเดียว

หากจะนับย้อนยุคนับแต่วันมรณภาพของท่านลงไป ๙๖ ปีคือ พ.ศ.๒๔๖๒ ปีมะแม นั้น ก็หมายความว่า ท่านเกิดตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ ๓ ปีกุน พ.ศ.๒๓๖๖

หลวงพ่อกามีประวัติกล่าวเอาไว้ว่า บิดามารดาท่านผู้เป็นบรรพบุรุษ ได้อพยพมาจากฝั่งซ้ายแม่น้ำโขง เป็นชาวลาวเวียงจันทน์ ได้มาตั้งหลักปักฐานในผืนดินอันอุดมสมบูรณ์แห่งนี้ ฝ่ายชวามอญได้ยินเข้าก็ปฏิเสธรสวนทันทีว่า.....หลวงพ่อกา เป็นชาวมอญ บิดามารดาของท่านเป็นชาวบ้านหนองเสือ ท่านก็เกิดที่บ้านหนองเสือ อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี เมื่อได้บวชแล้วใครๆ ก็เรียกนามท่านว่า “หลวงพ่อเสือ” จะเป็นอื่นไปไม่ได้ นอกจากคนมอญชัดๆ เมื่อเติบโตขึ้นมา ท่านก็ได้ศึกษาเล่าเรียนภาษาไทย ภาษาขอม ภาษามอญ จนมีความสามารถรู้ดีในท้องถิ่นนั้นคนหนึ่งที่เดียว

ฝ่ายชวานครปฐม สรุปลงด้วยการที่ว่าจะเป็นคนลาว จะเป็นคนมอญ แต่เมื่อมาอยู่วัดพะเนียงแตกก็
ต้องเป็นพระไทยและเป็นมิ่งขวัญของชวานครปฐมอีกด้วย

สมัยเด็กหลวงพ่อกายเป็นคนใจกล้า พูดจริงทำจริง ไม่ผิดแล้วละก็ เป็นหัวชนฝาเลยทีเดียว สติปัญญาที่ดี
ดีมีความเฉลียวฉลาดเอามากๆ มีนิสัยเป็นผู้นำน่ายำเกรงยิ่งนัก ครั้นอายุได้ ๖ ขวบ บิดามารดาก็
นำมาฝากเป็นเด็กวัด ที่วัดโพธาราม จ.ราชบุรีทั้งนี้การมาเป็นเด็กวัดก็เพื่อเข้ามาตัดนิสัยเด็กๆ ให้เกิด
ความเชื่อมั่นในตนเองรู้จักปฏิบัติตนรู้จักการเข้ามาอยู่กับคนหมู่มากเป็นที่ที่จะได้อบรมบ่มนิสัยจาก
คนบ้านมาเป็นคนวัดที่มีกรอบระเบียบวินัยทั้งยังเรียนรู้ ดูเห็นพระภิกษุสามเณรเป็นแบบอย่าง
ต่อเนื่อง ซึ่งนานวันเข้าจิตใจก็จะบังเกิดความโอเน่ออน มีเหตุผลของความเป็นผู้ใหญ่ได้ในที่สุด

พระครูภาวนาสังวรคุณ (เต้ คงทอง) วัดสามง่าม

<http://www.amuletheritage.com/pdf/a102.pdf>

บรรพชาศึกษาธรรมะ

เมื่อเจริญวัยอันควร บิดามารดาและญาติมิตรได้พร้อมใจกันถวายบุตรชายของท่านให้ท่านเจ้าอาวาส วัดโพธารามจัดการบรรพชาเป็นสามเณร เมื่ออายุครบ ๑๕ ปี คือราวพ.ศ.๒๓๘๑ ปีขาล หลังจากบวชเป็นสามเณรแล้ว สามเณรทำได้อยู่ปรนนิบัติครูอาจารย์ด้วยดีตลอดมา นอกจากนั้นยังได้ศึกษาพระธรรมวินัย เล่าเรียนอักขระธรรมสมัยสืบวิสัยของผู้ที่อยู่ในขอบเขตแห่งศีลธรรมว่า “ อันใดควรปฏิบัติ และอันใดควรละเว้น ” อย่างไรก็ตามการปฏิบัติตนของสามเณรสมัยก่อนนั้น

หลวงพ่อเต้ คงทอง วัดสามง่าม ซึ่งเป็นศิษย์หลวงพ่อหาสมัยก่อน เล่าไว้ว่าการเป็นสามเณรสมัยก่อน ต้องทำงานหนัก แต่หนักในทางที่ดีคือ... ต้องเรียนรู้จดจำเอาอย่างปฏิบัติของพระสงฆ์ สามเณรต้องขยันออกบิณฑบาตนี้ขาดไม่ได้ เว้นแต่เจ็บป่วย กลับมาต้องเตรียมอาหารให้ครูอาจารย์ พระภิกษุ แล้วก็หมู่พวกสามเณร สามเณรต้องผลัดเวรกันทำความสะอาดเช็ดถูกุฏิ ศาลาหอฉันร่วมกับเด็กวัด แม้แต่ลานหลังวัดก็ต้องไปทำความสะอาด เตรียมไม้กระดากให้พรั่งพร้อม กลางคืนต้องปรนนิบัติครู

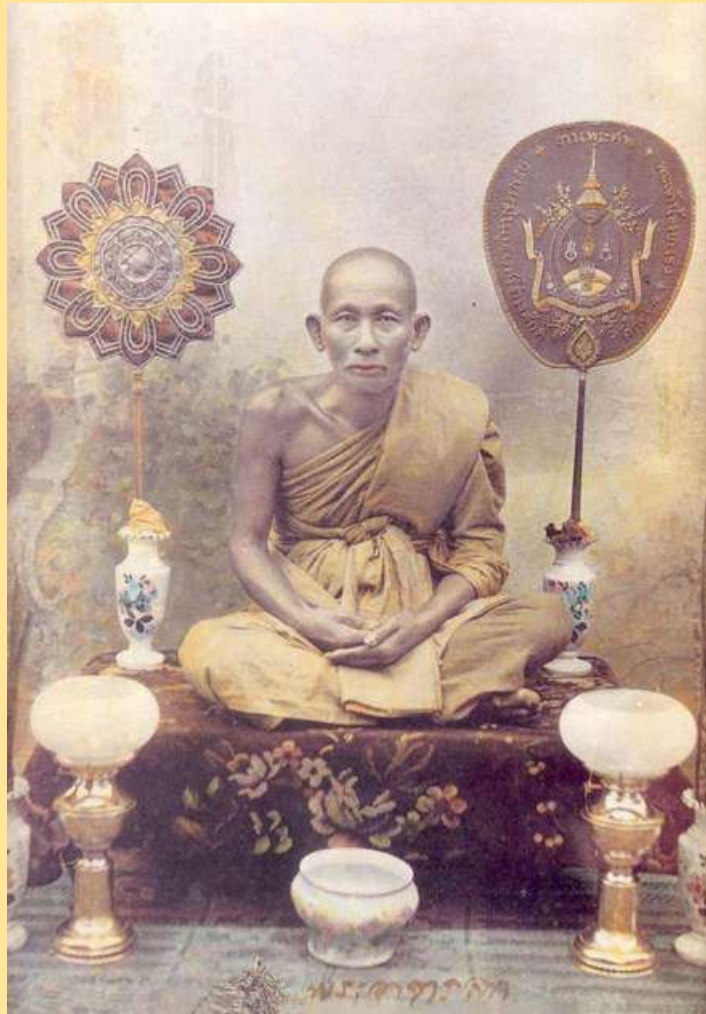
อาจารย์ปีบ นวดพระอาจารย์ผู้เฒ่าชรา ส่วนการทำวัตรสวดมนต์นั้นไม่ขาดได้ก็จะดีมาก แม้แต่การซ่อมแซมพื้นกุฏิ ฝาห้อง ประตูหน้าต่าง จะต้องเรียนรู้จนได้เป็นนายช่างฝีมือดี มีฐานะมั่นคงก็ไม่น้อย ต้องมีจิตใจ มานะพยายามสูง ส่วนมากจะเป็นที่รักใคร่ของครูบาอาจารย์ทั้งนั้นแหละ สามเณรหา วัดโพธารามก็เช่นกัน ท่านมีความมานะพยายามสูงมีความจำเป็นเลิศ ประกอบด้วยตัวของท่านมีจิตใจ แน่วแน่ ทำจริงพูดจริง ขยันหมั่นเพียร ครูอาจารย์จึงรักใคร่คอยดูแลสั่งสอนด้วยดี ตลอด ๕ ปีในการบรรพชาเป็นสามเณร

อุปสมบท

ต่อมาอายุครบบวช พ.ศ.๒๓๘๖ ท่านเจ้าอาวาสได้ร่วมกับบิดามารดาโยมญาติทั้งหลายพาท่านไปทำการอุปสมบท ณ พัทธสีมาวัดฆ้อง (ปัจจุบันเรียกวัดบ้านฆ้อง) อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี โดยมีหลวงพ่отาน เป็นพระอุปัชฌาย์ หลวงพ่อทาสมัยยังเป็นพระหนุ่มๆ ท่านศึกษาเล่าเรียนพระธรรมวินัยตลอดถึงบาลีไวยากรณ์มากขึ้น ปรากฏว่ามีความแตกฉานมากและได้ข้อคิดที่ต้องนำมาอบรมสั่งสอนศิษย์ในกาลต่อมอดังนี้คือ

๑. ท่านมีสติเป็นเพื่อน
๒. ท่านมีขันติเป็นเครื่องป้องกันตัว
๓. ท่านมีความพากเพียรเป็นพาหนะ
๔. ท่านมีปัญญาเป็นเครื่องมือดำเนินชีวิต
๕. ท่านมีวิชาเป็นทุนของผู้นำ
๖. ท่านมีความดีเป็นเครื่องประดับ
๗. ท่านมีศรัทธา (กิเลสภายใน) เป็นครูสอน
๘. ท่านเป็นผู้ชนะใจของตนเอง

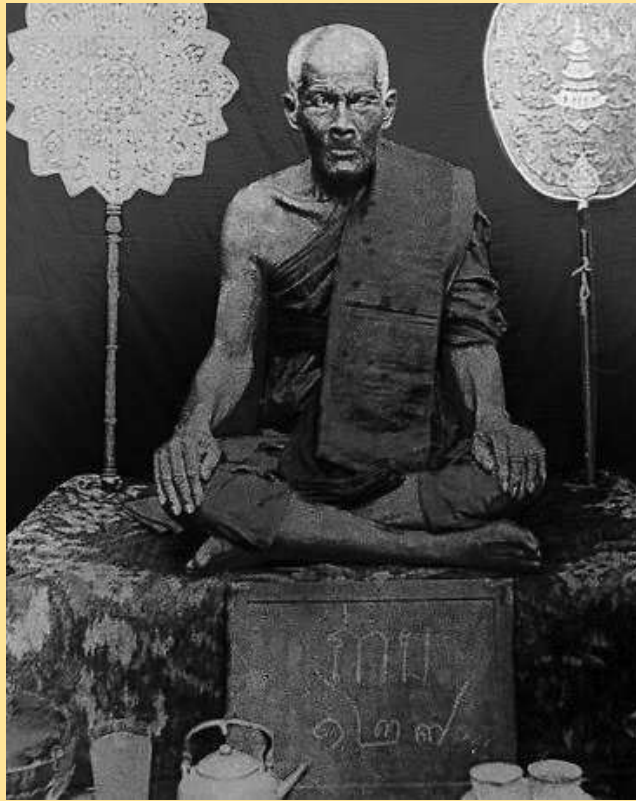
(ด้วยเหตุนี้เอง หลวงพ่อทาสจึงชนะใจของผู้คนทั้งหลาย)

พระครูวิมลคุณากร หลวงปู่ศุข วัดปากคลองมะขามเฒ่า

<http://www.amuletheritage.com/pdf/a08.pdf>

หลวงพ่อกา มีความรอบรู้ในด้านคันถธุระศึกษาพระปริยัติธรรม เป็นครูสอนศิษย์ให้เกิดความรู้ใน
หลักธรรมจนเป็นที่เลื่องลือ กิตติคุณของท่านได้แผ่ออกไปไกล เช่น เมืองราชบุรี, เมืองเพชรบุรี, เมือง
กาญจนบุรี, เมืองนครปฐม รวมไปถึงจังหวัดชัยนาท (ซึ่งสังเกตได้ว่าท่านเป็นเพ็ญสธรรมมิกกับหลวง
ปู่ศุข วัดปากคลองมะขามเฒ่า จ.ชัยนาท) รวมไปถึง เป็นที่เคารพศรัทธาของเจ้านายชั้นสูงใน
กรุงเทพมหานครอีกด้วย

วิปัสสนากรรมฐาน

ณ วัดบ้านซ้อง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี ในอดีตเคยเป็นสำนักปฏิบัติธรรมวิปัสสนากรรมฐาน เพราะมีพระผู้รอบรู้ในหลักปฏิบัติถึง ๒ องค์ คือ

๑. ท่านเจ้าอาวาสวัดบ้านซ้อง ท่านเป็นพระเถระผู้ใหญ่ผู้ชำนาญในด้านสมณะกรรมฐานและวิปัสสนากรรมฐาน

๒. พระคณาจารย์ที่มีเชื้อสายรามัญมีวิชาอาคมแก่กล้า จิตใจสงบราบเรียบ คอยอบรมฝึกฝนให้หลวงพ่อกา (สมัยเป็นพระหนุ่ม) โดยเฉพาะเวทมนต์คาถาอาคม ซึ่งเป็นวิชามนต์อันเป็นเอกแห่งยุคนั้น

ด้วยครูอาจารย์ทั้งสององค์นี้มีความรักใคร่ในศิษย์ คือ หลวงพ่อกา จึงพยายามฝากฝังวิชาต่างๆ ที่ตนเองมี ฝึกให้กับหลวงพ่อกาผู้เป็นศิษย์อย่างเต็มที่และได้พิจารณาแล้วว่า ศิษย์ของท่านคนนี้ไม่ทำให้ท่านต้องผิดหวัง

สำหรับหลวงพ่อกำนันหลังจากศึกษาในหลักสูตรพระวินัยจนมีความรู้ความสามารถและสมควรแก่เวลาแล้วท่านจึงเริ่มชีวิตในการฝึกปฏิบัติธรรมพระกรรมฐานอันเป็นวิชาธรรมชั้นสุดยอดต่อไป

สำนักปฏิบัติวัดฆ้องแห่งนี้หากนับตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๔๐๓ - ๒๔๐๕ ย้อนลงไปเมื่อ ๑๔๘ ปีที่แล้ว วัดฆ้องเคยเป็นสำนักปฏิบัติธรรมที่มีชื่อเสียงมากในสมัยนั้น ถ้าบุตรชายของใครได้เข้ามาศึกษาเล่าเรียน หากลาสิกขาออกไปก็จะเป็นที่ขึ้นหน้าขึ้นตาแก่วงศ์ตระกูลมีชื่อเสียง มีประชาชนให้ความเคารพนับถือและอาจได้เป็นผู้นำของท้องถิ่นในนั้นด้วย หากบวชเข้ามาแล้วไม่ลาสิกขาออกไปถือดำเนินชีวิตไปในเพศสมณะ ก็จะเป็นครูอาจารย์ผู้ใหญ่เป็นพระเถระผู้กระทำคุณแก่พระศาสนาอย่างกว้างขวาง

หลวงพ่อกำนันได้เริ่มฝึกฝนอบรมพระกรรมฐานในช่วงที่พระพุทธศาสนากำลังเฟื่องฟูซึ่งองค์พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (ร.๔) พระองค์ทรงเป็นองค์เอกอัครศาสนูปถัมภกพระศาสนาอย่างจริงจัง ทรงวางพื้นฐานปรับปรุงระเบียบวินัยแก่นักบวชและพระองค์ทรงสนับสนุนฟื้นฟูพระสมณะและวิปัสสนากรรมฐาน

บุคคลในยุคก่อนมีจิตใจอันแน่วแน่ มีสัจจะเป็นเยี่ยม ศีลธรรมภายในก็เต็มเปี่ยม มีความเคารพเชื่อฟังในองค์ครูบาอาจารย์ผู้หลักผู้ใหญ่เป็นพิเศษ เมื่อรับคำสั่งแล้วจะต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

หลวงพ่อกำนันจึงได้รับประสิทธิวิชาต่างๆ ให้อีกหลายอย่างหลายประการ นับว่ามีความสามารถอันเป็นยอดจริงๆ ด้วยเหตุผลดังกล่าวมานี้หลวงพ่อกำนันจึงมีแต่ความเจริญก้าวหน้า ได้เป็นพระเถระผู้ใหญ่ที่มีความมุ่งมั่นดำเนินเจตนารมณ์ของครูอาจารย์และได้ทำหน้าที่อย่างสมบูรณ์ตลอดมา ในหลักธรรมที่หลวงพ่อกำนันนำไปปฏิบัติตนและสั่งสอนแก่ลูกศิษย์พอดังกล่าวมาเป็นหลักฐานได้มีอยู่ ๘ ประการ

๑. ต้องเคารพในครูอาจารย์

๒. ต้องหมั่นฟังธรรมจากครูบาอาจารย์แล้วปฏิบัติตาม

๓. ต้องหมั่นไต่ถามสิ่งอันที่ตนสงสัย
๔. ต้องสำรวจมรรควังในฐานะผู้ทรงศีล
๕. ต้องหมั่นนั่งสมาธิเจริญภาวนา ทำใจให้สงบ
๖. ต้องมีสติสัมปชัญญะ รู้ตัวทั่วพร้อมมั่นคงยิ่งขึ้น
๗. ต้องปรารธนาความเพียรให้เกิดสติ ให้เกิดปัญญา
๘. ต้องพิจารณาความเกิดและความตายอยู่เสมอๆ

สู่สันโดษ

ตลอดหลายพรรษาที่หลวงพ่อกาได้รับการฝึกอบรมจากท่านเจ้าอธิการวัดซ่ง และพระอาจารย์ชาวรามัญ ซึ่งพระเถระทั้งสองได้บอกอุบายหลักปฏิบัติและวิชาอาคมอย่างแก่กล้าและมีความถ่องแท้ในหลักประเพณีวิปัสสนาธรรมตลอดถึงการต้องออกไปอยู่ป่าดงนอกห้องถิ่นของตน เองหลวงพ่อกาทั้งสองเห็นสมควรให้ศิษย์ได้ออกแสวงหาความจริงด้วยการเรียนรู้ตนเองในป่าดงโดยลำพัง

หากจะพูดถึงวิชาแล้ว หลวงพ่อกาได้รับการถ่ายทอดจนนำไปปฏิบัติอย่างได้ผลสามารถเอาตัวรอดปลอดภัยมาได้ทุกประการดั่งนั้น หลวงพ่อกา ซึ่งอยู่ในคราวอายุ ๓๕ ปีเศษๆ ท่านกราบลาพระอาจารย์ทั้งสองตลอดถึงครูอาจารย์พระอุปัชฌายาจารย์ทุกรูป ซึ่งรวมไปถึงพระอาจารย์ที่วัดโพธารามที่เคยอาศัยชั่วคราวจนเติบโตใหญ่ เมื่อกราบลาพระอาจารย์แล้วท่านออกแสวงหาวิโมกขธรรมต่อไป โดยจาริกไปตามท้องถิ่นต่างๆ ตามแบบฉบับของพระธุดงค์ยุคโบราณด้วยการถือปฏิบัติดังต่อไปนี้

๑. ถือเอาแบบฉบับแห่งองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
๒. เป็นผู้ที่มีสติในเพศของนักบวชแห่งพระพุทธศาสนา
๓. ถือสันโดษ มีกน้อย

๔. อยู่ในกลด อาศัยป่าดงพงไพรเป็นที่อาศัยปฏิบัติธรรม

๕. ฉ้นในบาตร ฉ้นหนเดียวพอประทังชีวิต

๖. สำรวมระวังศีล มุ่งภาวนาด้วยสติปัญญา

หลวงพ่อกา วัดพะเนียงแตก ท่านไปทำความเพียรครั้งนั้น ท่านกลางความเงียบสงัดในป่า มีสัตว์ป่ามากมายให้เห็นพอเป็นเพื่อนเกิด แก่ เจ็บ ตายป่าดงพงไพรสมัยก่อนนั้นอุดมสมบูรณ์มากล้วนเป็นสัปปายะทางใจแก่ผู้ปฏิบัติ ทั้งความเงียบ ความร่มรื่นของป่าเป็นเสมือนพลังให้ผู้ปฏิบัติธรรมรุดหน้าไป ยิ่งๆ ขึ้น การขัดเกลากิเลสตัณหาออกจากจิตใจนั้นอยู่ที่ผู้ฝึกกระทำ ส่วนธรรมชาติเป็นเครื่องส่งเสริมให้เกิดความแน่วแน่นเพียรในอารมณ์ มีสติตื่นพื้นตัวตลอดเวลา สิ่งดี สิ่งเลว มันพรั่งพรูออกมาให้ได้ แยกแยะมากมาย ทุกเวลานาทีมีแต่การฝึกปฏิบัติทั้งสิ้น ความหลับหลงของสตินั้นไม่มี

ป่าดงพงไพรที่หลวงพ่อกาเดินย่ำผ่านไปหลายแห่งที่พอจะค้นหาหลักฐานได้ก็คือ

๑. ภาคเหนือหลายแห่ง เพราะหลวงพ่อกามีจิตประสงค์ที่จะต้องไปกราบไหว้พระพุทธรชินราช เมืองพิษณุโลก

๒. ย้อนมาทางภาคอีสาน แล้วเดินรุดงค์ต่อไปยังจุดหมายคือ นครวัด ประเทศเขมรเมื่อยามนั้น ประเทศเขมรจะอยู่ภายใต้อารักขาของฝรั่งเศส โดยสมเด็จพระนโรดม เมื่อพ.ศ.๒๔๐๖ แล้วก็ตาม การเดินรุดงค์ของท่านก็ยังราบรื่นปลอดภัยกว่ายุคนี้

๓. เดินทางมาสู่ภาคกลาง แล้วได้แวะกราบรอยพระพุทธรบาทเมืองสระบุรี ซึ่งครูอาจารย์ยุคโบราณจะต้องมีโอกาสเดินทางมากราบไหว้อย่างน้อย ๑ ครั้งในช่วงชีวิต เพราะสถานที่แห่งนี้มีความสำคัญในทางพระพุทธศาสนามากมายโดยเฉพาะประเทศไทย

๔. แล้วเดินรุดงค์ต่อไปทางเมืองกาญจนบุรี ผ่านออกไปทางประเทศพม่า เดินรุดงค์ผ่านไปหลายแห่ง จนมาถึงจุดหมายที่เมืองย่างกุ้ง เข้ากราบพระมหาธาตุเจดีย์ชเวดากองประเทศพม่า

กิตติศัพท์

หลวงพ่อกาได้ใช้ชีวิตอย่างสงบในป่าดงพงไพรอาศัยแรงศรัทธาของชาวบ้านต่างถิ่นบิณฑบาตอาหารพอประทังชีวิตเพื่อหนทางแห่งความพ้นทุกข์ การปฏิบัติธรรมกรรมฐานของหลวงพ่อกาเป็นที่ประจักษ์ว่าท่านมีพลังจิตอันแก่กล้า และมั่นคงจนได้รับสมญานามว่า “หลวงพ่อกาเป็นพระนักปฏิบัติที่มีสมาธิจิตสูงอยู่ในระดับพระธุดงค์ชั้นยอด”

หลังจากกลับมาประเทศไทย หลวงพ่อกากีรอนแรมมาทางอำเภอแม่สอดจังหวัดตาก ลัดมาทางจังหวัดอุทัยธานี สุพรรณบุรี และนครปฐมกิตติศัพท์ของหลวงพ่อกาในระยะนี้เริ่มเป็นที่รู้จักกล่าวขวัญกันมากยิ่งขึ้นโดยเฉพาะเรื่องของการปฏิบัติธรรมด้วยแล้ว หลวงพ่อกาเจริญข้อวัตรปฏิบัติอย่างยิ่งยวดไม่บกพร่องตกหาย กิริยาอันสงบเสงี่ยม สำรวมใจ มีธรรมะเป็นเครื่องขัดเกลา เมื่อท่านอย่างเท้าก้าวไปถึงแห่งหนตำบลใดจะมีแต่ผู้คนยกย่องสรรเสริญตลอดมาด้วยวัตรปฏิบัติที่อันบริสุทธิ์งดงามอย่างพระภิกษุสงฆ์ผู้เป็นบุตรแห่งพระตถาคตเจ้า ได้ขจรขยายเข้าไปถึงพระราชวังหลวง

ในประวัติศาสตร์จารึกบันทึกไว้ว่า “หลวงพ่อกาแห่งวัดพะเนียงแตก มีศิลาจารจรยาวัตรอันงดงามเป็นที่เคารพของประชาชนความดีงามของท่าน จึงเป็นที่วางพระทัยของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๔ พระองค์ทรงให้ดำรงตำแหน่งอันสำคัญในพระพุทธศาสนาในกาลต่อมา” นี่เองเป็นผลของผู้ปฏิบัติธรรม องค์พระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงพระเมตตาให้มนุษย์ทั้งหลายมีธรรมะประจำใจหลวงพ่อกาเป็นพระภิกษุผู้ปฏิบัติตาม จึงปรากฏความงามในจิตใจเช่นนี้ความจริงแห่งอมตะ ...ธรรมะ...เป็นเครื่องขัดเกลาและช่วยให้โลกมีความสะอาดจัดให้โลกมีระเบียบเรียบร้อยจัดให้โลกไม่มีความเดือดร้อนวุ่นวายหากโลกทั้งสิ้นนี้มีธรรมะ....โลกก็จะมีแต่สันติสุข

หลวงพ่от่าท่านมีหิริความละอายแก่จิตใจไม่ให้กระทำความชั่ว

หลวงพ่от่าท่านมี โอตตัปปะ เป็นอาการกลัวความชั่วร้าย กลัวความสกปรกلامกจะเกิดขึ้นในจิตใจ

หลวงพ่от่าท่านมี ชั้นดี ความอดทนต่อสภาพต่างๆ ทุกข์ก็ดีสุขก็ดี ท่านจะอดทนเพื่อให้บรรลุ

เป้าหมายอันดีงามและความมุ่งหมายอันชอบ

หลวงพ่от่า ท่านมี โสรัจจะ มีความสงบเสงี่ยมเจียมใจ มีอัธยาศัยอันงดงาม มีความปราณีตหมดจด เรียบร้อย

เพราะธรรมะนี้แหละ ยังชำระจิตใจของมนุษย์ให้งดงาม เปลี่ยนจิตใจคนให้เป็นจิตใจพระและใจพระ อริยบุคคลในเวลาต่อมา ธรรมะเหล่านี้เองเป็นองค์ประกอบที่ทำให้หลวงพ่от่าท่านมีสมาธิจิตสูงล้ำ มีความแข็งแกร่ง กล้าหาญ กล้าทำ กล้าปฏิบัติ จึงเป็นพระเถระผู้ที่ยิ่งยอดในยุคนั้น

ในราวพ.ศ.๒๔๑๒ ปีมะเส็งก่อนหลวงพ่от่าคิดจะสร้างวัด ในปีดังกล่าวหลวงพ่от่ามีอายุ ๔๖ ปีเศษ ท่านออกเดินธุดงค์อีควาระหนึ่ง ในการเดินธุดงค์ถือความพอใจและปรารถนาที่จะแสวงหาความ สันโดษสงบสุข ในปีดังกล่าวตรงกับรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่๕

ท่านเข้าไปพบสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งกาลต่อมาก็คือ บริเวณวัดพะเนียงแตกนั่นเอง แต่ครั้งนั้นบริเวณโดยทั่วไปเป็นป่ารก มีต้นไม้ขึ้นหนาแน่น หลวงพ่อท้าวรู้ด้วยวาระจิตว่าบริเวณดังกล่าวเคยมีความเจริญมาก่อน และเป็นที่ยึดมั่นเป็นมงคลอย่างยิ่ง เมื่อท่านปักกลดเสร็จ ท่านก็ออกเดินสำรวจดูให้รู้ว่าบริเวณดังกล่าวมีอะไรบ้าง เมื่อเดินไปถึงหมู่ไม้หนาแน่นก็เห็นเป็นสิ่งปรักหักพังเป็นสิ่งก่อสร้างแต่ครั้งโบราณกาล เวลาเปลี่ยนไปเรื่อยๆ ทำให้ความเสื่อมสลายลบร่อยความเจริญในอดีตนั้นเสียหลวงพ่อกาเดินสำรวจลึกเข้าไปก็พบกับระฆังใบใหญ่ เป็นระฆังโบราณ มีหนังสือขอมโบราณจารไว้เป็นปริศนาลายแทงว่า “โตงเตงโตงไต ใครคิดได้อยู่ไตโตงเตง” ความปริศนาไม่ยากที่จะตีความ แต่ถ้าใครไม่มีดีอยู่ในตัว ย่อมวิบัติและตายสถานเดียว หลวงพ่อกาเล็งรู้ด้วยญาณสมบัติว่า

“ไตระฆังใบใหญ่นี้มีทรัพย์สินเป็นแก้วแหวนเงินทองมากมายมหาศาล ผู้เป็นเจ้าของทรัพย์ได้ฝังเอาไว้ และมีอาถรรพณ์อันร้ายแรงอีกด้วย”

เจตนาเจ้าของทรัพย์

การเดินทางสำรวจของหลวงพ่อกา เดินทางทุกแห่งจนทั่วท่านก็ย้อนกลับมาที่ปักกลดคือนั่นท่านทำภาวนาตามปกติ ความจริงท่านลืมเรื่องสมบัติที่ฝังไว้ใต้ระฆังโบราณไปแล้วแต่ขณะจิตสงบลงก็บังเกิดความรู้เห็นหรือ “ตัญญาณ” ขึ้นไปพบเจ้าของทรัพย์และจำนวนทรัพย์มหาศาลนั้น เมื่อถอนสมาธิออกแล้วท่านก็รำลึกขึ้นว่า “อันทรัพย์ทั้งหมดที่ฝังไว้ใต้พื้นดินนี้เจ้าของทรัพย์ ได้มอบฝากฝังไว้กับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ผู้มีอิทธิฤทธิ์ทั้งหลาย ตลอดถึงภูตผีปีศาจเป็นผู้ดูแลรักษาไว้และยังได้อธิษฐานไว้ว่า หากผู้มีบุญมาพบเห็นสมบัติเข้าแล้วขอให้ขุดเอาทรัพย์ทั้งหมดนี้ขึ้นมาทั้งหมด แล้วนำไปสร้างการกุศลอุทิศไว้ในพระศาสนา”

สำหรับคนที่มีวาสนาแต่พกพาจิตใจไว้ด้วยความโลภ มีเจตนาที่ไม่บริสุทธิ์ แม้จะตีความลายแทงออกก็ไม่สามารถขุดเอาไปได้ดังนี้ หากมีผู้พบด้วยตีปริศนาลายแทงได้ก็จริง ส่วนในจิตใจพกไว้ซึ่งความโลภ ความมีจิตอกุศล มีเจตนาไม่บริสุทธิ์จะขุดไปสักแค่ไหนกว้างขวางอย่างไร ก็ยากจะได้พบกับสมบัติเหล่านั้น ตรงกันข้ามจะต้องพบกับสิ่งอาถรรพณ์ทำให้เจ็บป่วยเสียชีวิตได้

หลวงพ่อกา (นั่งตรงกลาง)

สำหรับหลวงพ่อกา พระผู้เรืองเวทย์และอภิญญาแก่กล้าเลิศองค์นี้ ท่านเป็นพระผู้บริสุทธิ์เป็น
กรรมฐานที่หมั่นขัดเกลาตัวตณหาทั้ง ๓ ได้แก่ ราคะ โทสะ โมหะ เพียรมุ่งหวังสร้างความดีมาโดย
ตลอดนับเป็นสิบๆ พรรษา ดังนั้นความโลภที่จะเอาสมบัติของใครอื่นนั้นตัดปัญหาทิ้งน้ำไปได้เลย
หลวงพ่อกาทบถวณสมาธิหลายครั้ง เจตนาเจ้าของทรัพย์ก็มาขอแรงเมตตาจากท่านให้ขุดเอาสมบัติ
เหล่านี้ขึ้นมาเสียที หลวงพ่อกาพิจารณาแล้ว ท่านรำพึงว่า “.....สถานที่แห่งนี้เคยมีความสำคัญมา
ก่อน เมื่อมีเจตนาให้นำมาสร้างกุศล ก็จะสร้างวัดเสียที่นี่ หากได้สร้างวัดเอาไว้ในพระพุทธศาสนา
เจ้าของและวิญญาณเหล่านั้นก็จะได้อาศัยเนืองนาบุญผืนนี้เป็นที่สุกคติดต่อไป...” สิ้นเสียงของ
หลวงพ่อกาคำว่า “สาธุ” ดั่งขึ้นระงมไปทั้งป่าแห่งนั้น

รุ่งเช้า ท่านบิณฑบาตกลับมาฉันแล้วจึงลงมือขุดเอาสมบัติใต้พื้นดินเหล่านั้นขุดก็ไม่ลึกลงไปเท่าไรนัก
เพียงเอาไม้ขีดๆ เขี่ยๆ ก็พบกับสมบัติภายใต้พื้นดินมากมายเอามือล้วงออกมารวบรวมไว้มากพอที่จะ
ทำการสร้างวัดได้บรรดาแก้วเพชรเงินทองต่างๆ ถูกมากองรวมไว้ ใส่ยามปิดไว้อย่างมิดชิด

กัลยาณมิตร
www.kalyanamitra.org

ส่วนสถานที่อันเป็นมงคลนั้นหลวงพ่อกาได้เห็นเปลวไฟพะเนียงแตกพุ่งขึ้นไปบนอากาศอยู่เสมอ
โบราณท่านเรียกว่า “ทองลูก” “ผีเลื่อนสมบัติ” เมื่อหลวงพ่อกา ท่านทำการก่อสร้างวัดสำเร็จตาม
ความปรารถนาของเจ้าของทรัพย์สมบัตินั้นแล้ว ท่านได้ถือเอานิมิตบริเวณเก่าแก่แห่งนี้ ไฟอันเกิดจาก
เปลวพะเนียงแตก หรือทองลูกนั้นเป็นชื่อวัดในพระพุทธศาสนาขึ้นคือ วัดพะเนียงแตก มาตราบเท่า
ทุกวันนี้

หลวงพ่อเสื่อ หรือ หลวงพ่อกา วัดพะเนียงแตกทำการสร้างเสร็จเรียบร้อยไปแล้วแต่ทรัพย์สมบัติที่ขุด
ขึ้นมาจากใต้ระฆังโบราณนั้นก็ยิ่งเหลืออีกมาก หลวงพ่อกาครุ่นคิดว่า เจ้าของทรัพย์มีเจตนาสร้างกุศล
เงินทองที่ใช้สร้างวัดก็ยิ่งเหลืออยู่อีกมากสมควรที่จะสร้างวัดเพิ่มบุญให้เจ้าของวิญญูณเหล่านั้น
ตลอดถึงเทพเทวาที่มาร่วมอนุโมทนาอีกด้วยหลวงพ่อกาคิดดังนั้นแล้วได้นำเอาทรัพย์สมบัติที่ขุด
ขึ้นมาได้ทั้งหมดไปสร้างวัดอีก ๓ แห่งคือ

๑. วัดบางหลวง
๒. วัดดอนเตาอิฐ
๓. วัดสองห้อง

หลวงพ่อแช่ม วัดตาก้อง

<http://www.amuletheritage.com/pdf/a66.pdf>

รวมแล้วด้วยความสามารถปฏิบัติหลวงพ่อกาแห่งวัดพะเนียงแตก จึงทำให้วัดทั้ง ๔ แห่งเจริญรุ่งเรืองมากในยุคนั้นอย่างไรก็ดี การหาไม้มาสร้างวัดนั้น หลวงพ่อกาได้แรงจากชาวบ้านที่มีความเคารพนับถือในตัวท่าน ได้แสวงหาไม้งามๆ เดินทางไปถึงจังหวัดกาญจนบุรีท่านได้มาสร้างพระอุโบสถและพระวิหาร ตลอดถึงกุฏิ ศาลา นับเป็นความรักความสามัคคีทั้งชาวบ้านและชาววัดอย่างแท้จริง หลังจากสร้างวัดทั้ง ๔ แห่งไปเรียบร้อยแล้ว หลวงพ่อแช่มแห่งวัดตาก้องศิษย์สำคัญของหลวงพ่อกาได้เล่าไว้ในประวัติดังนี้

“หลวงพ่อกาพระอุปัชฌาย์ วัดพะเนียงแตก ต่อมาท่านได้รับสมณศักดิ์เป็นที่พระครูโสอดรมิตำแหน่งเป็นเจ้าคณะแขวงเมืองนครปฐม พระครูโสอดรก็ดี หลวงพ่อกาก็ดี มีชาวบ้านญาติโยมเรียกอีกนามหนึ่งว่า “หลวงพ่อเสือ” หลวงพ่อกาเป็นพระเถระผู้ใหญ่ที่เคร่งครัดมาก มีคนรู้จักนับถือกว้างไกล แม้ที่เมืองสุพรรณบุรีที่พยายามเดินทางมาราบถึงวัดการเดินทางก็มีใช้ว่าจะสะดวกสบาย ลำบากมาก แต่เมื่อตั้งใจมาหาทุกคนจะปลอดภัยเสมอ”

จากคำบอกเล่าไว้ในประวัติของหลวงพ่อแช่มแห่งวัดตาก้อง ท่านกล่าวนามหลวงพ่อกาว่า... หลวงพ่อเสื่อ... ย่อมมีสาเหตุดังจะเล่าให้ท่านผู้อ่านได้ฟังดังนี้

ในฐานะพระเถระผู้มีความสามารถในการปกครองท่านสามารถแสดงบทต่างๆ ได้เป็นอย่างดี เช่น

๑. พวกเสื่อร้ายที่เกี่ยวปล้นสะดมภ์
๒. พวกนักเลงโต นักเลงหัวไม้
๓. พวกขี้เหล้า พวกขี้ยา

พวกร้ายทั้งหมดนี้ล้วนมีความขยาตกลัวความเด็ดขาดของหลวงพ่อกามาก หลวงพ่อกาก็มีอำนาจในการปกครองโดยผ่านจากคณะสงฆ์สมัยก่อนมักมีกฎระเบียบที่เรียกว่า “อาญาวัต” คือ ให้อำนาจการปกครองแก่สมภารวัดโดยเด็ดขาดคำว่า "อาญาวัต" แม้ในสมัยก่อนราว ๔๕-๕๐ ป้อยอนหลัง วัดวาในต่างจังหวัดมักนิยมจัดงานประจำปีกันเสมอๆ แต่ละปีหรือปีละหลายๆ หนเป็นงานใหญ่โตมาก เมื่อถึงวันงานผู้คนจะล้นหลามพากันมาเที่ยวงานดังกล่าว แต่ผู้คนที่มางานนั้นเป็นคนดีก็มีคนเลวร้ายก็มาก พวกนักเลงชอบวิวาทก็มาก พวกขี้เหล้าขี้ยาไม่น้อย ผู้คนสมัยก่อนจะหาความสนุกสนานรื่นเริงได้ยาก วัดจึงเป็นศูนย์รวมทั้งให้ความรู้ในธรรมะ ให้ความรู้ประดับสติปัญญาแล้วยังต้องให้ความสนุกรื่นเริงประจำปีอีกด้วย

วัดพะเนียงแตก ถือเป็นวัดสำคัญวัดหนึ่ง เมื่อมีงาน ผู้คนก็หลั่งไหลมาทั่วทิศมาทางบกก็ได้ มาทางเรือก็เยอะเอาข้าวปลามาหุงหากินกันเลยทีเดียว ที่นี่พวกเกรงที่มีคู่อริอยู่แล้วก็ต้องมาเจอกันที่นี้อย่างแน่นนอน เมื่อได้ร่ำสุราพอตึ๊งๆ ก็เริ่มแสดงเกะกะระรานชาวบ้านที่มาเที่ยวงาน นัยน์ตามองใครไม่เป็นมิตร ชาวบ้านที่มาจากต่างถิ่นเพื่อมาทำบุญ เกิดความรำคาญใจพากันหลบหนี พวกนักเลงโตได้ใจกลายเป็นงานอวดเก่งของคนพวกนี้

อาญาวัต

อำนาจสงฆ์หรืออาญาวัตจากการบอกเล่าของหลวงพ่อแช่มวัดตาก้องซึ่งเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อทาได้บอกไว้ ดังนี้

“พวกนักเลงโต ตำบลตาก้อง กับตำบลพะเนียงแตกมักจะยกพวกตีกันเสมอแต่ละคราวมันไม่ได้ฆ่ากันตายหรืออก เขาตีกันด้วยไม้ อาจใช้มีดกันบ้าง ใครหนึ่งเหนียวก็รอดไป ใครเปราะก็เลือดตกยางออก เสียเชิงชายอายุขนาดทิ้งบางทิ้งตำบลที่ตนอยู่ไปเลยนะ

ที่วัดพะเนียงแตก มีงานประจำปีแต่ละคราวใหญ่โตมาก ผู้คนมาเที่ยวมาทำบุญกันเยอะ หลวงพ่อพระ
อุปัชฌาย์ทาท่านไม่ขอร้องกำนันและไม่ต้องรบกวนเจ้าหน้าที่ตำรวจ งานท่านราบรื่นดี ผู้ดูแล
รักษาการณ์ก็เป็นตัวของท่านพระอุปัชฌาย์ทาท่านเป็นผู้ตรวจเอง เป็นตำรวจเอง ท่านเดินตรวจด้วย
ไม้พลองมันวิ่งเดินรอบวัด เมื่อมีเหตุการณ์พวกนักเลงเขาเกิดตีกัน ท่านก็ควงไม้พลองเข้าร่วมวง
ตะลุมบอนด้วย ท่านหวดซ้ายหวดขวาอย่างว่องไว ท่านตีตะไมถือว่าพวกไหนต่อพวกไหน ท่านตีแรงๆ
ตีจริงๆ เพื่อให้พวกนักเลงเจ็บแล้วเข็ดหลาบ ตีจนหัวแตกหัวโน พวกนักเลงรู้ว่าใครร่วมวงด้วยก็ใจฝ่อ
หลบกันเป็นพัลวัน ก็เจอคนจริงเข้าแล้วใครจะหาญกล้า เล่นจนวงไฟบุลย์แตกกระเจิงไป ทีนี้พวกรำ
สุราพอเมาได้ที่ก็เอะอะเกะกะกับชาวบ้านที่มาร่วมงาน ชาวบ้านพากันรำคาญใจ เพราะพวกนี้ไม่พูด
เปล่ามือไม้มันไปด้วย หลวงพ่อทาเดินมาเห็นเข้าพอดี เข้าไปหวดด้วยไม้พลอง พวกขี้เมาหายเมาเป็น
ปลิดทิ้งเลยทีเดียว กลัวหลวงพ่อบอกหายเมา ก็ท่านเอาจริงๆ ตีไม่ตีเปล่าจับตัวเอาทั้งพวกนักเลงโต
แล้วก็พวกขี้เหล้านั่นมาผูกมัดล่ามโซ่ไว้กลางศาลา การลงโทษเช่นนี้ก็เพื่อให้เข็ดจำและเยี่ยงอย่างที่ไม่
ดี และพอหายเมาแล้วหลวงพ่อก็ปล่อยตัวไป”

ความจริงหลวงพระอุปัชฌาย์วัดพะเนียงแตก ท่านเป็นพระใจดี มีเมตตาเสมอหากจะมองทางด้าน
ปฏิบัติต่อพวกนักเลงโตนักเลงเหล้า จะเข้าใจว่า “หลวงพ่อกาทาท่านดู” ความจริงมิใช่ออย่างนั้นจิตใจ
ของท่านนับว่าประเสริฐเลิศด้วยปัญญา แต่ท่านต้องดูเพื่อแก่นิสัยของคนคนดีที่รื้อนจำเป็นอยู่ดีที่
จะต้องทำอะไรรุนแรงไปบ้างทั้งที่ฝืนใจ

ความเป็นพระเถระที่ทรงคุณธรรมสูงของหลวงพ่อกาทาแห่งวัดพะเนียงแตกจนได้รับการยกย่องถวาย
สมณศักดิ์เป็นพระครูโสภิตก็เพราะ

๑. หลวงพ่อกาทา ท่านมีความรู้แตกฉานในพระธรรมวินัย เป็นพระภิกษุสงฆ์ที่ยืนอยู่แถวหน้าอันดับหนึ่งใน
ในจังหวัดนครปฐม มีคุณานุภาพมากมายเป็นที่ประจักษ์ในสมัยนั้น
๒. หลวงพ่อกาทา เป็นพระสำเร็จจิตชั้นอภิญญาและสมาบัติสูง มีปฏิปทานำนิยมเลื่อมใสเป็นบุตรพระ
สมณโคดมโดยแท้

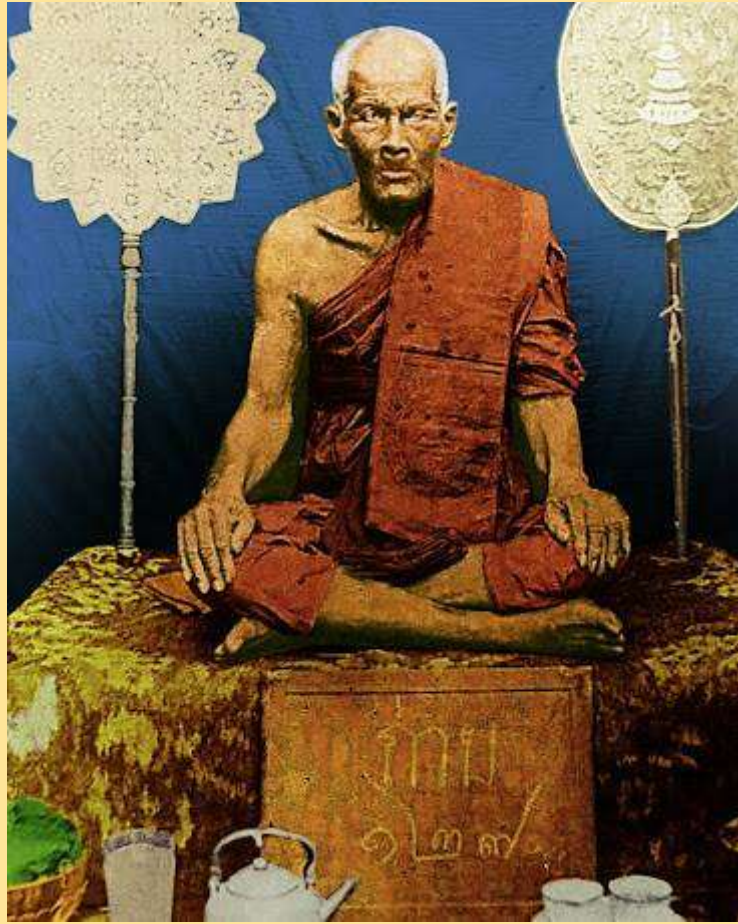
๓. หลวงพ่อทา ท่านมีความสามารถแก่กล้าในทางด้านพุทธาคม ไสยาศาสตร์ต่างๆ เป็นที่นิยม เลื่อมใส เป็นที่สักการบูชาของประชาชนใกล้-ไกล โดยทั่วไป

ความโด่งดังของท่าน กิตติศัพท์หลวงพ่อทาได้ขจรไปไกล มีเจ้านายระดับสูงมีจิตเคารพในคุณธรรมของ ท่านมากในกาลต่อมาได้รับสมณศักดิ์ที่สำคัญถวายว่า “พระครูอุตตรการบดี”

จากการที่ท่านได้รับตำแหน่งสูงสุดของหลวงพ่อกา หลวงพ่อแถม วัดตาก้องได้รวมประวัติไว้ ดังนี้ “ในฐานะเจ้าคณะแขวงเมืองนครปฐมหลวงพ่อบุญมาท่านได้เลื่อนสมณศักดิ์ก็ในสมัยนั้นมีการ บวชพระปฐมเจดีย์ ขึ้นจำเป็นต้องมีพระภิกษุสงฆ์ผู้ทรงสมณศักดิ์เป็นผู้รักษาพระปฐมเจดีย์ทั้ง ๔ ทิศ ซึ่งเป็นตำแหน่งแต่งตั้งขึ้นในสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (ร.๔) มีลำดับตำแหน่ง คือ

๑. ทิศเหนือคือ พระครูอุตตรการบดี หรือ พระครูโสอดร
๒. ทิศตะวันออก คือ พระครูบูรพาทิศรักษา หรือ พระครูปริมาณุรักษ์
๓. ทิศใต้ คือ พระครูทักษิณานุกิจ
๔. ทิศตะวันตก คือ พระครูปัจฉิมทิศบริหาร หรือ พระครูปาจิณทิศ

ในตำแหน่งดังกล่าวมานี้อุปมาดุจพรหมทั้ง ๔ เป็นผู้อภิบาลองค์พระปฐมเจดีย์ ที่บรรจุพระบรม สารีริกธาตุขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และตำแหน่งทั้ง ๔ นี้ มีการแต่งตั้งถวายพระเถระที่ สำคัญๆ มาแต่ครั้งอดีตทั้งสิ้น....”

วัดกุมมงคลที่ได้รับความนิยม

วัดกุมมงคลที่ท่านได้สร้างเอาไว้มีหลายชนิดด้วยกัน เช่น

เหรียญรูปหล่อพระปิดตาและเครื่องรางชนิดต่าง ๆ

พระปิดตาเป็นเนื้อโลหะเช่น พิมพ์ขมวดมวย (เนื้อเมฆพัด) พิมพ์เกลอเดียว พิมพ์โต๊ะกัง (เนื้อเมฆพัด) และพิมพ์สามเกลอ เป็นต้น

เหรียญหล่อเนื้อโลหะ มีด้วยกันหลายรุ่น ได้แก่ เหรียญหล่อรุ่นแรก รองมาเป็นรุ่นสอง

เหรียญหล่อหลวงพ่อกา วัดพะเนียงแตก จ.นครปฐม รุ่นแรก

(เรียบเรียงโดย คุณสุพล ศิริวิเชียร)

เหรียญหล่อรุ่นแรก หลวงพ่อได้จัดพิธีเทหล่อที่วัดพะเนียงแตก ส่วนหนึ่งได้นำออกให้บูชาในงานฝังลูกนิมิตที่วัดบางหลวง อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม ซึ่งงานฝังลูกนิมิตนี้หลวงพ่omanั่งเป็นประธานในงาน และชาวบ้านที่มาเที่ยวงานทำบุญ 1 บาท ก็จะได้เหรียญหล่อรุ่นแรก 1 องค์ เหรียญหล่อรุ่นแรกนี้สร้างประมาณปี พ.ศ.2440 วัดบางหลวงเริ่มก่อสร้างขึ้นเมื่อประมาณพ.ศ.2420 โดยมีหลวงพ่อกา วัดพะเนียงแตกเป็นผู้ริเริ่มก่อตั้งและท่านได้ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดบางหลวงเป็นรูปแรกและในขณะนั้นท่านก็ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดพะเนียงแตกด้วย ส่วนพระอุโบสถหลังเก่าของวัดบางหลวงได้เสร็จในปี พ.ศ.2441 โดยมีหลักฐานบันทึกข้อความว่า"พ.ศ.๒๔๔๑"ที่พระอุโบสถหลังเก่าบริเวณนอกเกาะของพระอุโบสถ ปัจจุบันพระอุโบสถหลังเก่าได้ชำรุดทรุดโทรมมากทางวัดได้รื้อถอนไปหมดแล้ว

เหรียญหล่อรุ่นแรกนี้เป็นเหรียญหล่อโบราณ เนื้อชั้นลงหินแก่ทองแดง เป็นพิมพ์รูปพระพุทธรูปนั่งขัดสมาธิในซุ้มเรือนแก้ว และมีต้นโพธิ์ขึ้นเหนือปกคลุมซุ้ม ดูเสมือนเป็นภาพสามมิติ แสดงถึงความสามารถของช่างแกะแม่พิมพ์ (น่าจะเป็นช่างหลวง) เป็นเหรียญหล่อโบราณที่เก่าที่สุด และสวยงามที่สุดในยุคนั้น เหรียญรุ่นแรกนี้นับได้ว่าเป็นเหรียญที่มีประสพการณ์สูงมาก และเป็นเหรียญที่สร้างชื่อเสียงให้กับหลวงพ่อกามากที่สุด จนถึงขนาดมีนักประพันธ์เอาไปเขียนเป็นนวนิยายเรื่อง"พะเนียงแตก" ซึ่งในเนื้อเรื่องได้กล่าวถึงเหรียญรุ่นแรกนี้ว่ามีคุณวิเศษทางด้านคงกระพันชาติเป็นเลิศ นับว่าเป็นเหรียญที่สวยงามและดีที่สุดในหลวงพ่อกาได้สร้างขึ้นมา

เหรียญหล่อหลวงพ่อกา วัดพะเนียงแตก รุ่นแรก

<http://www.amuletheritage.com/p-8.html>

ที่มา : dharma-gateway, www.dharma-gateway.com/ , ประวัติหลวงพ่อกา วัดพะเนียงแตก.
องค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม, www.nkppao.go.th/ , พระครูอุตรการบดี
(หลวงพ่อกา) วัดพะเนียงแตก.

amuletheritage.com